

alle Umhyndiges Midler i det Dieblif, de tilfaldt den Umhyndige, gif ind i Statskassen. Der var da en Rimelighed for, at Statskassen kunde sige: Jeg vil betale 4 pCt., der er Læder, hvor dette naturligtvis er for høit, men til andre Læder er det billigt at faae Penge til 4 pCt. — og det er Tilfældet i det nuværende Dieblif, thi Staten vil ikke, naar den skal bruge Penge til Jernbaner, kunne faae sine 4 pCt.s Obligationer affatte til 100 Rd. —, og derfor finder man det rigtigt at gaee ind derpaa. Der er to Indvendiger, der kunne gjøres derimod, og som maastee ville blive gjort gjældende — det er steet paa et tidligere Stadium — nemlig for det Første, at man har en svævende Statsgjæld, men hvad er det, man har imod den svævende Statsgjæld? Hovedsagen er naturligtvis dens svævende varierende Natur, at Statskassen ikke veed, om den til alle Læder har det samme Beløb, at den binder sig paa kortere Læder, og maastee til den Tid, hvor den skal tilbagebetale den svævende Statsgjæld, som den har gjort, maa gjøre Offre for at faae de dertil fornødne Midler, men dette er aldeles ikke Tilfældet her, thi de Umhyndiges Midler ville maastee stige i jevnt fremadskridende Forhold, der kan maastee blive en enkelt stor Capital at udbetale, men disse Variationer have aldeles Intet at bethyde for Statskassen. Der er en anden Betragtning, som kan gjøres gjældende, men som jeg ikke tillægger nogen Betydning. Det, som jeg selv netop sætter allerhøiest, er de Umhyndiges Sikkerhed. Man kan sige: Vi have seet, at Staterne ikke altid have ydet betryggende Sikkerhed, men jeg troer rigtig nok, at man maa nære den Ansuelse om sit eget Land overhovedet, og navnlig om sit eget Land, naar det er i en saadan finantstiel Stilling som nu, at man maa ansee Statens Garantien som fuldstændig betryggende. Vi see jo, at idetmindste de, der ere af min Mening, finde sig fuldstændig tiltalte ved, at Staten overtager Garantien for de Umhyndige, og troe, at de dermed ere saa overordentlig sikrede, at man ikke kan tillægge den Engelske nogen Betydning, som der kunde være for, at Statskassen ikke skulde fyldestgjøre sin Forpligtelse. Vil man ikke, hvad jeg dog haaber, gaee den hele

Det, saa ville vistnok Alle indrømme mig, at det er en fuldstændig Urimelighed, at Overformynderbriet tør udblaane i faste Eiendomme, tør kjøbe Creditforeningsobligationer, men ikke tør anlægge sine Capitaler i danske kongelige 4 eller 5 pCt.s Obligationer. Jeg er overbevist om, at Alle ere enige med mig i, at dette Forhold maa forandres, og at det navnlig er nødvendigt nærmere at tage fat paa det; det er en lille Smødekommun, som vistnok med Rimelighed kan forlanges. Der er endnu et enkelt Punkt i Loven, som jeg vil omtale, og med Hensyn til hvilket jeg ogsaa kunde ønske at stille Forslag, hvis jeg kunde faae mange Medlemmer med mig. Det er et Spørgsmaal, som er vanskeligt at oversee i hele sin Udstrækning, men jeg vil dog allerede her henlede Thingets og den høitærede Ministers Opmærksomhed derpaa, i det Haab, at han maastee senere vil kunne give nogen Oplysning og vil fremkomme med Forslag, der fyldestgjøre det Formaal, jeg nu vil tillade mig at anbefale. Det har altid for mig været Skyggensiden, at de Umhyndige ikke ere sikrede mod Tab; jeg glæder mig til, at det i Fremtiden vil blive anderledes, hvis Thinget ikke følger den ærede sidste Talers Forslag, men vedtager det foreliggende Lovudkast. Dette er mig imidlertid ikke tilstrækkeligt, jeg ønsker, at det maa have tilbagevirkende Kraft. Det blev allerede under en anden Sag udtalt af det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Mørk), at hvad han beklagede ved Dønske Overformynderisag, var, at Ministeren fremkom med Forslaget for at lette Ansvarret for en Overformynder, der ganske vist havde syndet meest af Uvidenhed og Efterladenhed, men at han derimod ikke tillige fremkom med Forslag for at sikre de Umhyndige, der havde lidt Tab ved denne Efterladenhed. Der omtales i dette Lovforslags § 3, hvor der handles om Massbestyrelsen, nemlig under 1. h, at alle de Obligationer, der findes under de nuværende Overformynderier, og som ere udstedte for directe Udblaan, ikke ville blive overtagne, uden at Raanebestyrelsen er enig om, at de tilbyde tilstrækkelig Sikkerhed. Jeg har allerede erklæret, at det er mig umuligt at sige, og jeg antager heller ikke, at den høitærede Minister vil kunne sige det nu, hvormange der ville